

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori, se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Credința noastră

2. Legătura cu Dumnezeu

a) Credința este legătura dintre noi și Dumnezeu. Așa cum cu ochiul vedem lucrurile din jurul nostru, cu credința „vedem” pe Dumnezeu într-un fel spiritual (simțire sufletească). Dumnezeu nu se vede cu ochii trupului, ci cu sufletul, care „simte” pe Dumnezeu și lucrarea Lui în lume. Astfel credința ne face să „vedem” pe Dumnezeu și lucrarea Lui în tot ceea ce ne înconjoară. Dacă privim spre cerul înstelat, spre măreția Cosmosului, se trezește în sufletul nostru o bucurie că în lumea aceasta mare simțim pe Dumnezeu, înțelepciunea Lui, puterea Lui, nemărginirea Lui, bunătatea Lui. Și așa mărturisim cu Psalmistul: „Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu” (Ps. 18, 1). Dacă privim pământul cu munții și văile, cu șesurile și mările, cu pădurile și pustiurile, cu felurimea viețuitoarelor, în toate acestea vedem o frumusețe și o rânduială, care grăiește sufletului nostru despre Dumnezeu, Frumusețea cea negrăită, Orînduitorul tuturor. Credinciosul „vede” și în om și în întâmplările vieții omului, în viața lui proprie, în viața popoarelor — lucrarea lui Dumnezeu, care pe toate le călăuzește.

Dar dacă credința ne descoperă pe Dumnezeu pretutindeni, ea totodată ne arată că Dumnezeu, care e în toți și în toate, e mai presus de toți și de toate: El nu poate fi cuprins de nimic din lumea aceasta, nici de marele cosmos. Căci scris este: „Cerurile cerurilor nu te pot cuprinde pe tine Doamne!” (III Regi 8, 27). Dumnezeu este nemărginit și veșnic.

b) Dar Dumnezeu nu s-a descoperit numai în cele din jurul nostru sau în viața noastră. El s-a descoperit unor credincioși aleși și prin ei ne-a spus care este voia Lui cea sfântă. Că oamenii cei de demult și-au închipuit pe Dumnezeu în diferite feluri după priceperea minții lor. De aceea Dumnezeu însuși s-a descoperit pe Sine: întâi în mod nedeplin prin prorocii Vechiului Testament, apoi deplin în Iisus Hristos, Domnul și Mîntuitorul nostru. Iisus Hristos este Dumnezeu întrupat. El, Dumnezeu fiind, a trăit ca un om între oameni, a vorbit în cuvinte omenești, dar într-un fel dumnezeiesc. Cuvintele Lui sînt cuvintele vieții veșnice. În ele e Duhul lui Hristos, Duhul Sfînt.

c) Unde găsim acum Cuvîntul lui Dumnezeu? Il găsim în Sfînta Scriptură și în Sf. Tradiție. În Vechiul Testament sînt cuvintele grăite de Dumnezeu prin proroci; în Noul Testament sînt o parte din cuvintele grăite de Iisus Hristos, de Dumnezeu însuși. Iisus Hristos a fost însoțit peste tot de Sfîntii Apostoli.

Acestora Domnul le-a descoperit toate și le-a poruncit să meargă și să învețe toate neamurile. Ce să le învețe? Toate cele ce au primit de la Învățătorul lor cel dumnezeiesc (Matei 28, 19—20). Sf. Apostoli le-au primit prin viu grai și le-au propovăduit la început tot prin viu grai. Abia mai târziu o parte din cele propovăduite au fost scrise în Sf. Evanghelii de la Matei, Marcu, Luca și Ioan, și în celelalte scrieri ale Noului Testament. Și Sfintele Evanghelii și celelalte scrieri din Noul Testament au fost date de Sfîntii Apostoli Bisericii creștine, întemeiate de ei sau de ucenicii lor, care formau o singură Biserică a lui Hristos. Tot acestor Biserici au dat Sfîntii Apostoli în păstrare și învățăturile și rînduiala nescrise. De aceea Sfîntul Apostol Pavel cere acestor Biserici și episcopilor să țină neschimbate și cele scrise și cele nescrise (II Tesaloniceni 2, 15; II Timotei 1, 13). În seama Bisericii, a episcopilor (care sînt urmași ai Sfîntilor Apostoli) a fost dată grija de a păstra și Sfintele Evanghelii și celelalte scrieri ale Noului Testament și cele transmise prin viu grai. De ce grija aceasta? Pentru că încă pe vremea Sfîntilor Apostoli au apărut „apostoli mincinoși, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos” (II Corinteni 11, 13), care nu se țin de „cuvîntul cel adevărat al învățăturii” lui Hristos, nu pot „suferi învățătura cea sănătoasă”, ci „învață altă învățătură” și „se abat de la adevăr”, adică de la învățătura lui Hristos (I Timotei 6, 3; II Timotei 4, 3; Tit 1,

9, 14). Singură Biserica — zice Sf. Apostol Pavel — este „stîlp și temelie a adevărului”, adică a adevăratei Evanghelii a lui Hristos (I Timotei 3, 15).

Apostoli mincinoși au fost nu numai pe vremea Sfîntilor Apostoli, ci și mai târziu, sînt și în vremea noastră și vor mai fi. Biserica însă, căreia i s-a dat spre păstrare de către Sfîntii Apostoli Evanghelia Domnului (și cea scrisă și cea nescrisă), a fost atunci, este și azi și va fi mereu propovăduitoarea adevăratei Evanghelii a lui Hristos. Ea are dreapta învățătură evanghelică, învățătura creștină cea sănătoasă, învățătura lui Iisus Hristos.

d) Unde ne întîlnim în credință cu Dumnezeu, cu Iisus Hristos? — În credință ne întîlnim cu Dumnezeu — în toate cele văzute și în mod deplin în Sfînta Scriptură, și în Evanghelia Domnului, cea scrisă (Noul Testament) și cea nescrisă (Sfînta Tradiție) — amîndouă (și cele scrise și cele nescrise) păstrate neschimbate în Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare, dreptînvățătoare. În Biserică avem pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos, cu toate darurile Lui, cu lumina Lui, cu dragostea Lui cea nemărginită. Biserica ne arată pe Dumnezeu pretutindeni. Ea ne învață dreapta învățătură a lui Hristos. Ea ne împărtășește pe Hristos în Sfînta Liturghie, Sfintele Taine și sfintele slujbe. Ea e mama noastră, care ne pune în legătură cu Hristos. Prin ea, credința noastră creștină este credința cea sănătoasă, cea adevărată, credința prin care trăim în Hristos și Hristos trăiește în noi.

† NICOLAE
arhiepiscop și mitropolit

La Întîmpinarea Domnului

Iar cînd s-au împlinit zilele curățirii, după legea lui Moise, Iosif și Maria au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-l înfățișeze Domnului, cum este scris în legea Domnului: „Că tot întîiul născut de parte bărbătească, să fie închinat Domnului...” Luca 2, 22, 23).

Virtutea copilăriei Mîntuitorului a fost ascultarea de părinți și împlinirea legii. El a ținut întru toate „rînduiala legii” (Luca 2, 21—49), căci n-a venit să strice legea, ci să o îplinească (Matei 5, 17). Astfel, cînd s-au împlinit opt zile de la naștere, i s-a dat numele Iisus, deși numele Lui este mai presus de orice nume; cînd s-au împlinit „zilele curățirii” la patruzeci de zile a fost dus la biserică pentru a fi pus înaintea Domnului, deși El este „Domnul Domnilor”; la doisprezece ani a mers din nou la Ierusalim „după obiceiul praznicului”, deși El avea să facă voia Tatălui; la treizeci de ani s-a botezat, deși El a botezat cu focul Duhului Sfînt; a mers la biserică și s-a rugat, deși este fără de păcat. Întru toate a împlinit legea și ne-a dat pildă ca precum a făcut El și noi să facem.

Rostul sărbătorilor bisericești este deosebit de însemnat pentru viața noastră, a creștinilor. Prin

ele noi cîntăm pe Domnul sau pe Sfîntii plăcuți Lui; prin ele noi ne amintim fapte din viața Mîntuitorului, a Maicii Domnului sau din trecutul Bisericii noastre.

Dar, sărbătorile mai au un rost adînc, pe care noi de multe ori îl uităm: ele au menirea sfîntă de a ne răscoli sufletele în așa măsură, încît să ni se pară că noi înșine trăim împlinirile sărbătorite. Unele din ele ne dau chiar prilejul să împrăștiăm amintirea unor fapte petrecute cu noi înșine. Un asemenea rost îl are sărbătoarea Întîmpinării Domnului, prăznuită la 2 februarie.

Rînduiala care a fost săvîrșită asupra Mîntuitorului nostru, pe care ne-o amintește sărbătoarea Întîmpinării Domnului, a fost săvîrșită cîndva și asupra fiecăruia dintre noi. Asemenea Lui, și noi am fost duși la biserică, înfățișați înaintea lui Dumnezeu, îmbisericiți și afiorisiți Lui, spre veșnică slujire.

Cele săvîrșite asupra noastră au un înțeles adînc; Sf. Biserică nu face nimic ce-ar fi de prisos sau fără de însemnătate. Odată cu îmbisericirea noastră, noi am primit mari drepturi și făgăduințe, dar

(Continuare în pag. 2)

FERICIRILE

FERICIREA A ȘASEA: „Fericiti sînt cei curați la inimă că aceia vor vedea pe Dumnezeu“

Culmea fericirii creștinești este să „vezi“ pe Dumnezeu. Dar pe Dumnezeu nimeni dintre oameni nu l-a văzut vreodată (Ioan 1, 18). E contradicție între fericirea a șasea și aceste cuvinte? Nicidecum!

Dar cu ce minte, cu ce simțiri, cu ce mijloace s-ar putea cuprinde, s-ar putea vedea Duhul (pentru că Duh este Dumnezeu; Ioan 5, 24); în ce forme mărginite am putea turna nemărginirea; cu ce măsură s-ar putea măsura desăvîrșirea absolută? Cu ce ochi și din care parte, din ce unghi de vedere și cu ce aparat am putea prinde imaginea ființei lui Dumnezeu?

Și totuși, ce nu poate face rațiunea, fie pură, fie practică, poate inima. Spiritul, Duhul, poate fi sesizat numai prin ceva de natură spirituală. Veșnicia prin ceva de natură veșnică. Iubirea absolută prin iubire. Desăvîrșirea Tatălui prin desăvîrșirea noastră.

Cel ce a năzuit fără întrerupere să progreseze spre desăvîrșirea lui religios-morală, spre sfîntirea vieții și a dorit și a lucrat și la înălțarea semnelor, folosindu-se de blîndețe, cel ce a căutat dreptatea, cum caută flămîndul pîinea și însetatul apa și n-a uitat că din iubirea de Dumnezeu și de oameni să facă milostenie, poate spune că s-a apropiat, chiar a ajuns curat la inimă.

Într-o zi Sf. Apostoli au întrebare pe Mîntuitorul: cine e mai mare în împărăția cerurilor? Domnul a luat pe copilul unei mame, l-a pus în mijlocul lor și a zis: „Acesta e mai mare în împărăția lui Dumnezeu; cine nu va primi împărăția ca acest copil, cu inimă curată ca a lui nu va intra în ea“ (Matei 18, 1—3). Ce are deosebit copilul? Crede sincer ce îi spun cei mai mari. Iubește tot ce e în jurul lui. Acționează spontan fără viclenie, fără calcule interesate, viclene, fără răutate. Nădăjduiește împlinirea celor făgăduite. Greșește și el din lipsă de experiență și de prevedere, dar aceasta nu-i pătează inima. Așa trebuie să arate o inimă curată. Și această inimă de copil o simt pînă și animalele.

Cine n-a văzut cum chinuiesc copiii animalele, în special cîinii și pisicile. Le provoacă dureri și lacrimi și totuși se lasă chinuite. Doar cînd jocul lor trece marginile, îi sperie cu un lătrat sau o zgîrietură și se depărtează de ei. Dar după cîteva clipe iar se întorc la copii și continuă jocul. Să încerce să facă cu ele la fel și oamenii mari!

Să mai luăm un exemplu. Doi copilași se joacă. În zbențuiala lor, unul lovește mai dureros pe celălalt. De durere plînge. Ce face celălalt? Plînge și el, îl ia de mîna și se duc la părinți să-i mîngie.

Iată ce fel de inimă vrea Mîntuitorul să găsească la oameni! Aceasta e inima curată! Și pentru a ne ajuta s-o dobîndim, s-a pogorît din cer, ca toți oamenii să fie curați la inimă ca un copil, să cîștige inimă de copil. Da, pentru că aceasta e inima care simte, înțelege, cunoaște și în un anumit înțeles vede pe Dumnezeu în toate și în tot locul, vede puterea Lui, vede existența Lui.

Asemenea inimă la omul mare e opera, rezultatul unei lungi străduințe după desăvîrșire. Dacă pe ochii sufletului punem pată lîngă pată, și în inimă și la inimi grămădim gunoaiile vieții zilnice, numai ce e acru, negru, rău, mai putem vedea pe Dumnezeu?

Viața noastră privită în întregime, ca un tot, se poate asemăna și cu o țesătură. Urzeala e dată și întinsă pe războiul vieții de Dumnezeu. În această urzeală, nouă ne e dat să batem bâteala, adică impresiile vieții. Dacă vom bate numai fire negre, murdare și fără a ține seama de vreo regulă sau plan, ce înfățișare va avea țesătura noastră, sau covorul nostru? Cum îl vom prezenta la marea și într-adevăr universală expoziție din ziua cea mare? Bâteala trebuie aleasă după culoare și desen, într-o armonie care înalță și veselește, nu la întîmplare. Creștine fii țesător isteț și dibaci! Inima cultivată și păstrată cu ajutorul credinței, a dragostei care nu caută ale sale, al voinței pururea treze și gata a împlini voia lui Dumnezeu, e inima care simte pe Dumnezeu, care cunoaște și spune cum e Dumnezeu, care îl află prezent în tot locul și bunătatea Lui în tot timpul, care îl vede în lumea aceasta ca într-o oglindă și în cealaltă față către față.

Nu e vorba de a vedea pe Dumnezeu în cutare formă sau chip. Infinitul nu poate fi adunat în ceva mărginit. Îl simte și îl vede ca personalitate spirituală absolută, care ne conduce și ne păstrează ființa cum păstrează să nu dispară toată creatura. În tot locul și în tot timpul îl vedem ca principiul existenței de la care-și dețin ființa toate cîte sînt. Acesta e privilegiul celor curați cu inima: Și ne asigură sufletește cea mai mare și mai dorită stare sufletească.

Fericiti, de trei ori fericiți — cei ce au dobîndit această stare sufletească.

Gh. Maior

La Întîmpinarea Domnului

(Urmare din pag. 1)

în același timp am luat asupra noastră însemnate și sfînte îndatoriri.

Să ne ducem cu gîndul la zilele prunciei noastre și să vedem ce s-a petrecut cu noi în a patruzecea zi după naștere.

După patruzeci de zile de la naștere, după rînduiala Sfintei Biserici mama, aduce pruncul în locașul dumnezeiesc pentru îmbisericare. Tot după aceeași rînduială bisericască, se interzice femeii să intre în biserică pînă la a patruzecea zi după nașterea pruncului, ea fiind oprită la pragul bisericii. Și pentru ce această împiedicare?

Pentru că, prin păcatele noastre, sîntem nevrednici să ne arătăm în fața lui Dumnezeu. Dar, să nu ne tulburăm, fiindcă mulțumită iubirii lui Dumnezeu față de oameni avem pe Mîntuitorul nostru ca un apărător și mijlocitor atotputernic.

Curățiți prin darul Său, împodobiți cu numele Său, noi, cu toate lipsurile firii noastre, vom fi primiți în casa Domnului, înfățișați însuși Împăratului și rînduiți în ceata prietenilor Săi.

Și într-adevăr, mama nu va fi silită să aștepte mult la ușile bisericii. Iată ce apropie preotul, ia pruncul în mîinile sale asemenea bătrînului Simeon, îl înalță în fața ușilor bisericii, face cu el în aer semnul crucii și zice: Se îmbisericește robul lui Dumnezeu, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh, urmînd restul îmbisericii pînă ce ieșind din Sf. Altar, prin ușile de miăznoapte și așezînd pruncul jos la pămînt în fața ușilor împărătești, de unde trebuie să-l ridice însuși mama, ca primindu-l din partea lui Dumnezeu.

Intrarea pruncului în biserică, purtat nu de mama

sau tatăl său trupesc, ci de preot, părintele duhovnicesc, arată că puterile firii nu sînt de ajuns pentru ca credinciosul să ajungă la împlinirea sa duhovnicească, avînd nevoie și de harul divin.

Înconjurarea sf. mese arată lămurit înalta menire pe care o are creștinul de a vedea cu fața descoperită slava lui Dumnezeu, de a fi părtaș încă de pe pămînt la tainele vieții de veci, de a se pregăti pentru fericita sălășuire cu îngerii și arhanghelii ce înconjoară prestolul dumnezeiesc. Așezarea copilului la pămînt în fața ușilor împărătești dă de înțeles că, cu toată mulțimea darurilor duhovnicești, care i-au fost împărțite fiind el creștin, toată viața trebuie să o petreacă întru smerenia sufletului și a inimii, să simtă adînc micimea sa în fața lui Dumnezeu.

Totodată, făcînd preotul semnul crucii cu noi, prin aceasta se arată că, noul născut făcîndu-se creștin, toată viața sa trebuie să fie un purtător de cruce; că partea sa în viață constă în jertfirea intereselor sale înguste, a patimilor trupești și sufletești.

„Inima înfrîntă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi“, zice Psalmisul, iar în altă parte cuvîntul dumnezeiesc ne face următorul îndemn: „Adu-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale și în veac nu vei păcătui“.

Bine este deci ca și noi să putem spune cuvintele dreptului Simeon: Acum slobozește pe robul Tău Stăpîne, după cuvîntul Tău, în pace, că văzură ochii mei mîntuirea Ta, cuvinte care ni se vor potrivi și se vor adevăra, dacă toată viața nu vom uita îmbisericirea noastră.

Pr. C. Pistrui

Pentru unitatea creștină, pentru pace

În ședința sa din 12 decembrie 1969, Sf. Sinod a hotărît ca, în contextul preocupărilor Bisericii noastre Ortodoxe Române pentru unitatea creștină și, prin aceasta, pentru întărirea păcii în lume, la sfîntele slujbe din zilele de 18—24 ianuarie 1970 să se urmeze un program special.

Astfel, în Duminică din 18 ianuarie a.c., cu care a început această „săptămîna de rugăciune pentru unitatea creștină“, la Sf. Liturghie la ectenia mare au fost introduse două cereri speciale, la pericopa de rînd a Apostolului s-a adăugat încă una din Epistola I către Corinteni, la pericopa de rînd a Evangheliei s-a adăugat încă una din Evanghelia după Ioan, la ectenia întreită s-au adăugat de asemenea două cereri pentru pogorîrea asupra noastră a duhului „cel bun al păcii, (pentru) cei ce bune învoiri între oameni și popoare“.

Totodată, în această Duminică predica zilei a fost axată tot pe ideea unității creștine și a apropierii dintre oameni și popoare, iar după predică s-a rostit o mișcătoare rugăciune pentru întărirea „ostenelilor lucrătorilor celor buni, (pentru) cei ce seamănă cuvîntul păcii, iubirii între frați și al bune învoiri între oameni și popoare“.

Cu acest prilej preoții și credincioșii noștri și-au împreunat rugăciunile lor pentru creșterea dragostei în Iisus Hristos și pentru pacea a toată lumea, rugăciuni pe care, de altfel, le facem la toate slujbele noastre.

La Centrul nostru arhiepiscopesc din Sibiu acest program a luat un aspect de manifestare ecumenică între Biserica Ortodoxă și cea Evanghelică Luterană. Astfel Duminică 18 ianuarie a.c. la Sf. Liturghie arhierescă săvîrșită în Catedrala mitropolitană de P. S. Episcop-vicar Visarion, a asistat și o delegație a Episcopiei Ev. Lut., condusă de Eminența Sa Episcopul A. Klein. După terminarea serviciului divin, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a prezentat credincioșilor pe distinsul oaspete al Bisericii Ev. Lut., relevînd semnificația săptămîinii de rugăciune pentru unitatea Bisericilor creștine și manifestările concrete ale conducerii Mitropoliei noastre în scopul apropierii și cunoașterii reciproce cu Bisericile celorlalte culte din Transilvania.

Eminența Sa Episcopul A. Klein a rostit un cuvînt de învățătură, în care și-a exprimat bucuria și mulțumirea de-a fi asistat la Liturghia arhierescă din Catedrala ortodoxă. Aici s-au rostit rugăciuni pentru apropierea Bisericilor creștine și s-a ascultat cuvîntul lui Dumnezeu care ne cheamă să ne apropiem de Domnul nostru Iisus Hristos.

Bisericile sînt chemate să iasă din izolarea în care au ajuns, pentru că nu corespunde cu voința lui Dumnezeu și nici cu năzuințele vremurilor noastre. Spre aceasta să ne străduim cu toții, deschizîndu-ne inima darului și puterii Duhului Sfînt, care ne va ajuta să împlinim voia Domnului nostru Iisus Hristos, exprimată în rugăciunea Sa: „Ca toți să fie una și să cunoască lumea că tu m-ai trimis și i-ai iubit pe ei, precum m-ai iubit pe mine“ (Ioan 17, 23).

Credincioșii prezenți în Catedrala noastră ortodoxă au trăit în această Duminică clipe de înfrățire ecumenică, așa cum în Duminică zilei de 25 ianuarie au simțit credincioșii Catedralei ev. lut. din Sibiu, prin prezența și predica rostită aici de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, însoțit fiind de P. S. Episcop-vicar Visarion și P. C. prot. Tr. Belasçu, vicar arhiepiscopesc.

La timpul potrivit, înatul nostru Arhiepiscop a ținut predica, rostind introducerea și încheierea în l. germană. Mîneșind de la cuvintele Sf. Apostol Pavel care exprimă cele două aspecte ale vieții creștine: răstîgnirea „omului vechi“ și învierea și trăirea „omului celui nou“ în Hristos, I. P. S. Sa a prezentat aceste două realități atît în viața personală a credincioșilor, cît și în viața comunitară și socială a Bisericii. „Omul cel vechi“ se axează în toate manifestările sale personale și sociale pe egoism, căuțînd în toate acțiunile satisfacerea plăcerilor și intereselor lui individuale, neglijînd și înlăturînd cu totul slujirea pentru binele tuturor și pentru propășirea comunității în care trăiește. Dimpotrivă „omul cel nou“ care trăiește în duhul lui Iisus Hristos duce o viață de comuniune, de relații bazate pe dragostea cea slujitoare și binefăcătoare pentru semenii și pentru societate.

Aceste două aspecte ale vieții creștine se întîlnesc și în viața popoarelor și în viața Bisericilor. Noi

(Continuare în pag. 4)

Un grăitor bilanț

Ca în fiecare an, la sfârșitul lunii trecute s-a publicat „Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a Republicii Socialiste România pe anul 1969”. „Comunicatul” este o oglindă fidelă a activității imensei gospodării a țării, a noilor pași înainte pe care Patria noastră i-a făcut în anul care s-a scurs.

Astfel, în industrie volumul producției globale, realizat în 1969, însumează aproape 265 miliarde lei, planul fiind îndeplinit cu 100,2%. S-au obținut peste prevederi produse în valoare de 472 milioane lei. Ca orientare în ceea ce privește progresul realizat de industria noastră este grăitor faptul că producția anului 1969 este aproape egală cu producția obținută în întreaga perioadă 1951—1956.

În agricultură, deși a fost un an mai puțin favorabil din punct de vedere al climei, valoarea globală a producției în anul 1969 a fost cu 4,8% mai mare față de 1968. A crescut producția de porumb, floarea-soarelui, fructe, fiind mai mică cea de grâu, secară, cartofi, sfeclă de zahăr. Aceste realizări se datoresc și celor 676 mii hectare amenajate pentru irigații. În anul 1969 au fost alocate agriculturii din fondurile Statului pentru investiții, 7,5 miliarde lei.

Mari lucrări de îmbogățire a fondului forestier s-au realizat și în silvicultură.

Realizări de seamă s-au înfăptuit și în sectorul transporturi și telecomunicații, unde, comparativ cu anul 1968, au fost transportate cu 21 milioane tone marfă și 33 milioane călători mai mult. Atât căile ferate, cât și sectorul auto, flota maritimă și cea aeriană au fost înzestrate cu noi mijloace de transport.

În anul 1969, investițiile realizate din fondurile centralizate ale statului au fost de 61,4 miliarde lei. Din volumul total al investițiilor, 56,8% s-au realizat în industrie, 12,3% în agricultură, 11,9% în transporturi și telecomunicații, 8,7% pentru construcția de locuințe și obiective social-culturale.

De reținut în acest domeniu că în anul 1969 s-au dat în exploatare peste 700 capacități și obiective

importante în industrie, agricultură, transporturi, comerț, învățământ, cultură, ocrotirea sănătății etc. De asemenea s-au continuat lucrările pe marile șantiere ale țării, ca: Sistemul hidroenergetic și de navigație „Porțile de Fier”, Centrala termoelectrică de la Deva, Hidrocentrala de pe Lotru etc., în același timp începând lucrările la un număr de 250 noi obiective industriale.

În privința circulației mărfurilor, în anul 1969 s-au vândut prin comerțul socialist mărfuri în valoare de 88,7 miliarde lei, cu 4,7% mai mult decât în anul 1968. Față de anul 1968 volumul comerțului exterior a fost și el mai mare cu 8,4%, exportul fiind mai mare decât importul.

În anul care a trecut, țara noastră a avut relații comerciale cu 109 țări și a participat la 68 târguri și expoziții internaționale.

„Comunicatul” specifică de asemenea că la 1 ianuarie 1970 populația țării a fost de 20.140.000 locuitori, cu peste un milion mai mult decât la sfârșitul anului 1965.

Toate aceste realizări ale economiei noastre naționale pe anul 1969, consemnate foarte pe scurt în cele de mai sus, au avut, desigur, ca rezultat creșterea venitului național în anul 1969 cu peste 7,3% față de 1968.

Acest lucru s-a răsfrânt printre altele în salariul mediu care, în 1969, a fost cu 4,2% mai mare față de 1968, în majorarea, începând cu 1 martie 1969, a alocației pentru copii, în creșterea economiilor populației la C.E.C., care au fost cu 14,9% mai mari față de 1968, în cheltuielile social-culturale plătite din bugetul statului și anume în domeniul învățământului, culturii, artei, ocrotirii sănătății, asistenței sociale etc.

Realizările anului 1969 însă constituie chezașia îndeplinirii cu succes a întregului cincinal 1966—1970, un stimulent pentru harnicul nostru popor de noi realizări, de noi înfăptuiri pentru înflorirea Patriei, pentru mai binele tuturor fiilor ei.

T.

Serbarea patronilor Institutului Teologic Universitar din Sibiu

În anul 1936, primul Congres al profesorilor de teologie de la instituțiile teologice superioare (facultăți, academii etc.) ale Bisericilor ortodoxe răsăritene, întrunit la Atena (Grecia), a recomandat să fie adoptați și prăznuiți an de an — la 30 ianuarie („Trei Sfinți”) — ca patroni ai acestor instituții, Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadochiei, Grigorie Teologul, episcop de Nazianz și apoi patriarh al Constantinopolului și Ioan Gură de Aur (Hrisostom), patriarhul Constantinopolului.

Institutul nostru teologic de la Sibiu a adus la îndeplinire, în acest an, recomandarea respectivă.

Dimineața, în Catedrala mitropolitană, s-a săvârșit după datină Sf. Liturghie. P. C. rector Is. Todoran a rostit predica praznicului și P. C. prof. dr. M. Șesan, la sfârșit, a dat citire Rugăciunii de mulțumită.

A fost de față Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, înconjurat de consilieri arhiepiscopici și profesori de teologie, care au participat, pe lângă alți oaspeți, și la programul festiv desfășurat în aula Institutului.

Deschizând ședința festivă, P. C. rector Dr. Is. Todoran a arătat semnificația prăznuirii, care la noi are loc pentru întâia dată.

P. C. prof. Dr. Milan Șesan a făcut prezentarea generală a vieții și activității Sfinților Trei Ierarhi, determinând locul de frunte pe care îl ocupă ei în viața bisericească și în Teologia creștină.

P. C. prof. Dr. Al. Moisiu a prezentat pe Sfinții Trei Ierarhi din punct de vedere liturgic, duhovnicesc.

Trei studenți teologi — Radu D., Dumitrescu Tr., Gărau P., din anul IV — au citit texte din operele Sfinților Trei Ierarhi.

Aceste puncte de program au alternat cu coruri („Troia de arhierici”, de P. Gherman, „Taina Creștinătății”, Troparul Sf. Trei Ierarhi și, la sfârșit, un supliment de cântece patriotice — „Dragă-mi este țara mea”, de Gh. Șoima — și lirice — „Mama”, de I. Chirescu, cor și solo stud. teolog P. Vamvulescu), executat de corul studenților teologi.

De încheiere, a luat cuvântul Î. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, Î. P. S. Sa a arătat că sărbătorirea ca patroni ai Institutului nostru a Sf. Trei Ierarhi reflectă complexitatea pregătirii viitorilor preoți în așezămintele de învățământ religios ale Bisericii. Pregătirea aceasta se întemeiază

(Continuare în pag. 4)

Gazeta de Transilvania

În aceste zile a apărut un volum închinat „Gazetei de Transilvania”, cel dintâi ziar al românilor din Transilvania, volum prilejuit de împlinirea a 130 de ani de la tipărirea primului număr al acestei gazete.

Consemnăm acest fapt întrucât între „Gazeta de Transilvania” și „Telegraful Român”, mai tânăr doar cu 14 ani, a fost o strînsă legătură în ce privește scopul urmărit de amândouă și anume luminarea și ridicarea poporului român de pe aceste plaiuri.

Amândouă aceste foi au fost ca două râuri în care s-a revărsat și a curs de-a lungul vieții poporului român din Transilvania, uneori învolburată ca apele de munte, alteori strîmtoată de mari răscruci, de puține ori în curgere lină, pînă să ajungă la marea țintă a împlinirii și desăvîșirii ei de astăzi.

În paginile „Gazetei de Transilvania” s-au susținut năzuințele mari de libertate, independență socială și națională și de unitate ale poporului român.

Aici a apărut pentru prima dată „Răsunetul” lui Andrei Mureșanu și prima variantă a poeziei „Hora Unirii” de Vasile Alecsandri.

Colaboratorii „Gazetei” de pe ambele versante ale Carpaților au comentat și susținut evenimentele însemnate din istoria patriei: Unirea Principatelor, războiul de independență, procesul Memorandului, luptele și răscoalele țaranilor din Transilvania pentru scăpare de sub asuprirea feudală etc. Ei au militat pentru progresul economic, social și cultural al românilor din Transilvania, prin înființarea de școli românești, centre ale unei culturi naționale.

„Toată cultura — scria Gazeta în anul 1864 — pentru ca să fie adevărată, să pătrundă în popor, trebuie să pornească, să izvorască din însăși fînța lui, să fie măsurată potrivit caracterului, însușirilor deosebite individualității sale”.

Nu o dată în coloanele „Gazetei de Transilvania” — s-a subliniat rolul Bisericii din Transilvania în păstrarea unității și luminarea poporului.

„Elementele de rezistență ale românilor transilvăneni, scrie G. Barițiu, întemeietorul și conducătorul „Gazetei de Transilvania”, sînt: numărul populației românești, vechimea ei și Biserica ortodoxă”, iar unitatea lui stă „în strînsa comunitate națională și religioasă, ce domnește și va domni între românii transilvăneni și între partea nației care trăiește și stăpînește în pămîntul Moldavo-românesc”. (Gazeta de Transilvania nr. 6 din 1842).

Mai trebuie amintit că G. Barițiu a venit la Brașov din Blaj, în anul 1836, chemat de credincioșii ortodocși din Cetatea Brașovului, ca să fie profesor la școala lor. Deși era fiu de preot unit din Jucul de Jos, de lângă Cluj, își botează unul din copii la biserica ortodoxă din Brașov-Cetate.

Socotindu-se urmaș al lui Samuil Micu, Gheorghe Șincai și al lui Petru Maior, redactorul Gazetei de Transilvania s-a ridicat peste deosebiri confesionale în care trăiau românii din Transilvania atunci și nu a găzduit în foile lui, fiind vorba și despre „Foaia pentru minte și inimă”, polemica pe teme confesionale.

Îmbrățișînd multilateral cauza istorică a poporului român din Transilvania, consemnînd evenimentele însemnate ale românilor din Muntenia și Moldova, militînd pentru idealul unității și pentru buna înțelegere dintre naționalitățile de la noi, Gazeta de Transilvania a ocupat un loc de prestigiu în istoria presei românești și a făcut din Brașov un centru de afirmare a conștiinței naționale și de înălțare culturală a poporului român.

Prot. V. Coman

Ochiul lui Dumnezeu

Ceea ce l-a uimit pe Natanail când s-a dus la Mîntuitorul, a fost faptul că Acesta îl cunoștea, de vreme ce a spus: „Iată, cu adevărat, israelit întru care nu este vicleșug“ (Ioan 1, 48). Surprins, Natanail întreabă: „De unde mă cunoști?“ Și Mîntuitorul îi spune că l-a văzut sub smochin, adică într-un moment de reculegere, de rugăciune, încă înainte ca Filip să-l fi chemat. Dezvăluirea unui fapt intim din viața lui, de către Iisus, l-a mirat pe Natanail și l-a făcut să mărturisească: „Rabi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, tu ești Împăratul lui Israel“ (Ioan 1,49—50). Faptul că nimeni nu-l văzuse, nimeni nu-l auzise și totuși acest Iisus l-a văzut și auzit, înseamnă că nu-i un simplu om, ci o ființă divină, căci i-a cunoscut sufletul, gîndurile înainte de a fi vorbit cu el. E adevărat că și oamenii uneori își ghicesc gîndurile, dar ca cineva să-ți cunoască sufletul, trecutul, aceasta n-o poate decît Dumnezeu. Atotvăzătorul ochi al lui Iisus l-a convertit pe Natanail și l-a făcut să creadă că e Fiul lui Dumnezeu.

Același lucru s-a petrecut și cu femeia din Samaria. Când Mîntuitorul i-a arătat că-i cunoaște trecutul, ea și-a dat seama numaidecît că se află în fața unei ființe deosebite și recunoaște zicînd: „Doamne, văd că Tu ești proroc“ (Ioan 4, 19). Dar nu numai în aceste cazuri precise, ci și în alte împrejurări, Mîntuitorul a arătat că e atotștiutor, că știe totul, vede totul, ca Fiu al lui Dumnezeu. „Ci Iisus știind gîndurile lor le zice: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?“ (Matei 9, 4).

Prin aceasta Mîntuitorul încă și-a arătat dumnezeirea Sa. Însușirea de atotvăzător și atotștiutor e un atribut al lui Dumnezeu și e o mare taină. În zugrăvirile bisericești această proprietate a lui Dumnezeu e înfățișată sub forma unui ochi pururea deschis, înconjurat cu raze și încadrat într-un triunghi. „Înainte Lui toate-s goale și descoperite și lui avem să-i dăm socoteală“ (Evrei 4, 13) spune Sf. Apostol Pavel. „Poate oare omul să se ascundă în loc tainic, unde să nu-l vad eu, zice Domnul?“ (Ier. 23, 24). Se știe cît de puternică este lumina soarelui. Ea pătrunde pretutindeni. Sfînta Scriptură însă ne spune: „Ochii Domnului de zece mii de ori sînt mai luminoși decît soarele și privesc la toate căile oamenilor și văd toate părțile cele ascunse“ (Sir. 23, 27).

La o mănăstire am văzut o minunată înfățișare a Mîntuitorului. Din orice parte ai fi privit, ochii Domnului te fixau. În fața acestei zugrăviri îți dădeai seama că de privirea lui Iisus nu poți scăpa.

Ochiul lui Dumnezeu vede nu numai prezentul, ci și trecutul și viitorul. El vede totul. Faptul că noi ne aflăm înaintea ochiului Domnului e un avertisment, dar și o mîngîiere. În adevăr în primul rînd ochiul Domnului ne înspăimîntă, căci ne dăm seama că toate gîndurile și faptele noastre sînt văzute de el. Nimic nu i se poate ascunde. Asta înseamnă că noi nu putem păcătui, căci ne vede Dumnezeu. E un lucru mare acesta. Am citit de un om care se credea de sticlă. Ce grijă pe el ca să nu fie stăpînit de gînduri urite care l-ar fi făcut să rîdească... Cu dreptate spunea fericitul Augustin: „Vrei să păcătuiești? Atunci cautăți un loc, unde ochiul Domnului să nu te vadă“. A avut dreptate Iosif, ispitit de soția faraonului, s-o respingă, pentru că așa cum spunea el, nu putem să facem ceva rău în fața lui Dumnezeu (Facere 39, 9).

Ochiul Domnului ne ferește nu numai de păcat, ci ne aduce și o mare mîngîiere. Oamenii se defăimează, se judecă greșit... Ochiul omului se înșală, pe cînd al Domnului nu. „Eu nu mă uit ca omul; căci omul se uită la față, iar Domnul se uită la inimă“ (I Regi 16, 7). El vede și toate cele bune ale tale. El vede necazurile, faptele bune, gîndurile curate. Acest fapt te încurajează în necazuri căci știi că „nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală și nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut“ (Matei 10, 26). N-aș putea încheia mai potrivit aceste gînduri despre ochiul lui Dumnezeu decît cu ceea ce spune psalmistul David în psalmul 138: „Cercetatu-m-ai, Doamne, și mă cunoști; tu știi cînd șed și cînd mă scol și gîndurile mele de departe le pricepi. Tu știi cînd merg și cînd mă odihnesc și toate căile mele dinainte le cunoști. N-apucă cuvîntul să ajungă pe limba mea și tu, Doamne, îl știi deplin... Minunată este atotștiința ta pentru mine, înaltă-i și n-o pot pătrunde! Unde mă voi duce de la duhul tău și de la fața ta unde voi fugi? De mă voi sui la cer, acolo ești; de mă voi pogori în iad și acolo ești! De voi zbură pe aripile zorilor și mă voi muta la marginile mării, și acolo mă va povățui mîna ta și dreapta ta mă va sprijini. Zis-am: „Poate întunericul mă va ascunde și lumina dimprejur se va face noapte!“ Dar înaintea ta nici întunericul nu-i întunecos, și noaptea ca ziua strălucește. Înaintea ta, cum e lumina, așa e și întunericul“.

Prot. A. Radu

Din Sfintii Părinți

♦ Lacomul este un vecin rău și cînd locuiește la oraș și cînd locuiește la țară. Marea își cunoaște hotarele ei, noaptea nu depășește vechile ei margini, pe cînd lacomul nu ține seamă de timp, nu cunoaște margine, nu păstrează o ordine în lume. (Sf. Vasile cel Mare)

♦ Vă opresc cu oare să mîncăți și să vă desfătați? Nu! Nu vă opresc, dar vă îndemn să vă țineți în marginile trebuinței, să puneți stavilă petrecerilor mari, ca nu cumva să vă vătămați sănătatea sufletului, depășind măsura, căci depășirea măsurii (în mîncare și băutură) dă naștere la o mulțime de boli și te face și de rîs.

♦ Nu-ți este îngăduit să trăiești cu nepăsare! Pune-ți legi și îndreptare, ca să săvîrșești toate faptele tale așa cum trebuie! Fii cu luare aminte și pază chiar față de faptele pe care le socotești indiferente. Ochii să aibă legi și îndreptare, ca să nu se uite fără rînduială la tot ce văd. Limba să aibă îngrădire, pentru ca să nu o ia înaintea minții; să rostească astfel de cuvinte ca să mulțumească pe cei ce le aud, să grăiască acele graiuri care duc la zidirea ascultătorilor. Trebuie înlăturat și rîsul ne la locul lui. Mersul trebuie să fie liniștit și potolit, haina cuviincioasă.

(Sf. Ioan Gură de Aur)

♦ Cel ce aduce fratelui la cunoștință ocările altuia ascunde pizma sub înfățișarea bunăvoinței.

♦ Precum nu se pot vedea arome în mocirlă, așa nici bună mireasma dragostei în sufletul celui ce ține minte răul.

♦ Dragostea deopotrivă față de toți a cîștigat acela care nu pizmuiește pe cel strădalnic, iar de cei răi are milă.

♦ Este rușine pentru omul rațional să se supună părții neraționale și să slujească poftelor urite ale ei.

♦ Stăpînește-ți stomacul, somnul, mînia și limba și nu vei lovi de piatră piciorul tău.

♦ Fiu al lui Dumnezeu este acela ce s-a făcut asemenea lui Dumnezeu prin bunătate, înțelepciune și dreptate.

♦ Cel ce ascultă de Hristos se călăuzește pe sine spre lumină, iar cel ce urmează Lui, se îndreaptă pe sine.

♦ Mîntea luminată scoate cuvinte înțelepte și sufletul curat cultivă gînduri dumnezeiești.

♦ Din viață la viață trece acela care și-a omorît patimile și s-a despărțit de neștiință.

(Talasie Libianul)

Pentru unitatea creștină, pentru pace

(Urmare din pag. 2)

cunoaștem de-a lungul istoriei cum în sînul unor popoare sau Biserici au fost oameni care au căutat să le călăuzească pe calea egoismului, în sensul de a lupta pentru dominarea altor popoare sau Biserici. Vremea noastră însă este călăuzită de spiritul ecumenismului și al colaborării, care ne arată că duhul lui Iisus Hristos a început să pătrundă cu mai multă putere viața obștească și bisericească, chemînd popoarele și Bisericile la împreună-lucrare în egalitate, libertate și frățietate, pentru realizarea unității în multiplicitate.

Fie deci ca aceste rugăciuni să-și găsească întru-chiparea în viața noastră zilnică de buni fii ai Patriei, de oameni ai dragostei și păcii între oameni.

F.C.

Serbarea patronilor Institutului Teologic Universitar din Sibiu

(Urmare din pag. 3)

pe știință teologică și pe evlavie creștinească. În viața fiecărui student teolog — a spus I. P. S. Sa — trebuie să se întîlnească Sfintii Trei Ierarhi, luați fiind ca modele demne de urmat. Unul, Sf. Grigorie, e teolog profund. El ne învață că teologia nu e simplă teorie, ci viață religioasă izvorîndă din trăirea în Dumnezeu. Cînd vorbim despre Dumnezeu, trebuie să transmitem credințioșilor Persoana Lui. Al doilea, Sf. Ioan Hrisostom, este cel mai de seamă cuvîntător al creștinătății. Prin cuvintele sale, el s-a ridicat — ca și prin ideile sale — deasupra veacurilor, învățîndu-ne totodată cît de importantă este pregătirea temeinică pentru predică. În sfîrșit, al treilea, Sf. Vasile cel Mare, este întru-chipare a acțiunii practice, a capacității de a transforma teologia în faptă iubitoare și ajutoare, de-a nu o lăsa să devină „aramă sunătoare“. Teologia, cuvîntul și acțiunea au caracterizat viața fiecăruia din ei. Luînd aminte la poveștele lor și la faptele lor, vom face față fără greș și fără slăbire răspunderilor duhovnicești pe care le avem ca păstori de suflete și ca oameni care participăm constructiv la viața poporului nostru, la viața lumii.

Festivitatea sărbătoririi patronilor Institutului nostru teologic s-a desfășurat la un nivel înalt de trăire ortodoxă și românească.

După festivitate, a avut loc o masă comună la Institutul Teologic.

Rep.

Tatei

*Apostol din vremuri trecute-n durere
Cînd oameni și țara era-n subjogare,
Din ușa sfîntită la care slujeai
Nădejde, credință de bine sădeai.
Odată cu harul din cărțile sfinte
Rosteați vorbe calde cu glas de părinte,
Că nu erau alții aproape să fie
De inima celor ce stau în robie
Decît tu apostol cu dascăl la strană,
Unindu-vă glasul și rugă pentru mană.
Și-n scriptele vechi era limba dulce
Ce mamele noastre știau ca s-o cînte
Că multă durere purta fiecare.*

*Apostol din vremuri amare și rele
Ținut-ai aprinsă făclia în ele,
Că noaptea va trece și ziua veni-va,
Cu soare ce oameni și țara-ncălzi-va.
Și steaua în care e scris rostul lumii
Purta-va cu cinste al țării drag nume.
Credința ta mare în care-ai trăit
Adus-a azi roade pe-ogorul iubit
Și steaua ne poartă spre bine-acum
Și de tot ce-a fost ură alesu-s-a scrum.*

O. Meseșan

